

Missioners

Les primeres setmanes d'agost, els diaris i uns altres mitjans de comunicació n'han anat plens, no dels missioners en general i de les seues funcions i institucions, sinó d'un missioner particular, víctima d'aquest virus diabòlic anomenat Ebola, desfermat, sense control entre països i pobles que no tenen mitjans per controlar gairebé res. S'ha parlat molt, per tant, del missioner Miguel Pajares, pel fet d'haver estat víctima del contagi mortal, pel fet d'haver sigut traslladat amb uns mitjans extraordinaris i sobretot pel fet de ser espanyol. De passada, la major part dels comentaris han posat en relleu les virtuts, el sacrifici, els mèrits i la feina del missioner contagiats i mort, i de tants companys seus, homes i dones, europeus i africans. La major part dels comentaris, però no tots, perquè també he hagut de llegir-ne alguns de crítics, reticents, escèptics o directament hostils, que m'han arribat per obra de bones ànimes que accedeixen regularment al que se'n sol dir *xarxes socials*, que és on tothom pot fer circular lliurement la pròpia gràcia, habilitat o intel·ligència, però també la pròpia estupidesa, la mala bava, el sectarisme i la ignorància més profunda i satisfeta. No sóc usuari habitual ni esporàdic d'aquestes xarxes noves –ja en tinc prou i massa amb les velles–, però de tant en tant algú me'n trasllada per via de correu electrònic informacions o continguts concrets, com ara els que han circulat sobre el cas del pare Pajares, sobre la seua activitat i sobre els missioners. Segons aquests textos i missatges, blogs, *twitters*, *facebooks*, *whatsapps*, i uns altres conductes i mitjans, el missioner contagiats i mort és més aviat mereixedor d'ironia i burla que no de respecte, i encara menys d'admiració: per què hem d'admirar algú que s'ha dedicat “a convertir nens africans a la religió catòlica”?, escriu algú (alguna: una persona que, per cert, ocupa un càrrec en la força política o coalició per la qual tinc, al País Valencià, més afinitat o simpatia, cosa que em sap infinitament greu). I aquesta és la qüestió, la imatge falsa, la figura antipàtica del *convertidor* d'africans ignorants, el continuador del colonialisme europeu, l'endoctrinador, el repressor moral, aquell home barbut amb salacot i sotana blanca que aprofitava la seua superioritat per imposar als negres

Joan Francesc Mira

una religió colonial i remota. I doncs, això va ser més o menys així fins fa, potser, cinquanta o seixanta anys, sempre amb un complement positiu d'escoles, dispensaris, hospitals i unes altres formes d'ajuda. Però ja no: ara, i des de fa molts anys,

la part religiosa és només el complement, i la substància és l'assistència, l'ajuda, l'educació i, sobretot, la sanitat.

El personal d'aquesta immensa ONG que són les missions cristianes forma amb tota certesa l'exèrcit benefactor més extens, més constant, més eficaç i més organitzat de tots els que es dediquen a assistir la humanitat desemparada. Fa uns quinze anys, vaig compartir amb alguns d'ells un estiu memorable, convidat per Alexandre Alapont, natural de l'Alcúdia de Carlet, un personatge exemplar i extraordinari, que dirigia St. Mary's Mission, prop de la ciutat de Hwange, a Zimbàbue. Ell i els seus companys de missió havien construït un complex amb escoles i un hospital, però el nou règim sorgit de la independència havia decidit, en nom de l'anticolonialisme, que els missioners no s'havien d'ocupar de l'hospital, que havia de ser de l'Estat, amb el resultat que al cap de poc temps l'hospital s'havia convertit en un femer, ple de merda, tot abandonat, amb la gent tirada per terra, morint-se desemparats, amb les dones embarassades infectades de sida, gitudes en racons per on corrien les rates... Però l'important, per al Govern, no era fer que l'hospital funcionara, sinó que els missioners no pogueren entrar-hi: per això hi posaren unes tanques de filferro molt altes... Ell, de totes maneres, hi entrava. Demanava a València que li enviaren roba i medicines, i amb l'excusa de prestar els serveis espirituals, entrava i ho repartia entre els malalts. Bé, això és molt significatiu. Quan l'hospital el portaven els missioners, funcionava perfectament, era esplèndid. Després, es convertí en un desastre horrible. Me'n recordaré tota la vida, d'aquells missioners. Sacrificats, dedicats a la gent de per vida, no uns mesos de *voluntariat*... Ells feien la seua cosa espiritual de matinada, s'alçaven a les cinc, feien una hora d'elevació espiritual, i la resta del dia la dedicaven a treballar per la gent. I quan calia se'n fotien de l'autoritat del Vaticà i de qui calguera: a la missió es repartien condons.

“El personal d'aquesta immensa ONG que són les missions cristianes forma amb tota certesa l'exèrcit benefactor més extens, més constant, més eficaç i més organitzat de tots els que es dediquen a assistir la humanitat desemparada. Fa uns quinze anys, vaig compartir amb alguns d'ells un estiu memorable, convidat per Alexandre Alapont, natural de l'Alcúdia de Carlet, un personatge exemplar i extraordinari”